

A visszavonulás pancserei

EÖRSI ISTVÁN

A háborúzás elméletének klasszikusa, Clausewitz a visszavonulási manővert tekintette a legnehezebb hadművelési formának. Ugyanő bebizonyította, hogy a politizálás és a hadviselés azonos célokat követ, más-más eszközökkel. A visszavonulási manőver tehát a politikában is rendkívüli képességeket kíván. Elsősorban kockázatoktól sem visszariadó belső szabadságot. Továbbá olyan látomást, amelyben a visszavonulás után kialakult helyzet mentes már attól a nyomástól, mely visszavonulásra kényszerítette a döntéshozókat.

A státustörvény stratégiai terveik készítése közben a visszavonulásnak még a lehetőségével sem számoltak. Úgy gondolták, hogy az erőből való politizálást, amely az ellenzéki pártok elképesztő tutyimutyisága folytán idehaza lehetőségessé vált, határainkon túlra is kiterjeszthetik. Az Európai Unió azonban még a törvénytervezet készítése idején figyelmeztette őket kompetenciájuk hatáira. Hivatalos formában értesítette őket arról, hogy az országában nem engedhető meg sem pozitív, sem negatív diszkrimináció, tehát a magyar nemzetiségűek származásuk révén nem részesülhetnek előnyökben. A státustörvény stratégiainak tehát meg kellett kezdeniük a visszavonulást, ezt az igen nehéz hadműveletet. Olyan tervet kellett volna kidolgozniuk, amely egy füst alatt azoknak az érintett országoknak az előre látható kifogásait is kiküszöböli, amelyek

még nem tagjai az Európai Uniónak. A határon túl élő magyarok megsegítésének állami koncepcióját a különféle alapítványok hálózatának koncepciójával kellett volna felváltani. Ehhez azonban több időre, konzultációk egész sorára, és főként arra lett volna szükség, hogy felhagyjanak a Horthy-kor szellemét idéző országgyarapító hókuszpókuszolással. Csakhogy a státustörvény stratégiai igazából választási stratégiák, akik nem a szomszédos országokban élő magyar emberek, hanem a határainkon belül ágáló teljes jobboldali spektrum megnyerését tekintik – kerül, amibe kerül – a státustörvény legfőbb céljának. Ezért az Európai Unió követelésének villámgyors manőverrel úgy tettek eleget, hogy az ausztriai magyar kisebbséget kivették a kedvezményezettek köréből.

Nem kell Clausewitznek lenniük ahhoz, hogy felismerjük, milyen siralmas ez a visszavonulás. Egyrészt megmagyarázhatatlan, hogy az ausztriai magyar kisebbség miért nem érdeklődik meg mindazt, amit más magyar kisebbségek megérdemelnek. Másrészt a visszavonulás stratégiai szándékuk ellenére beismerik így, hogy a határainkon túl élő magyarság nem várhat az üdvözöként beharangozott törvénytől tartós felemelkedést, csak átmeneti segítséget, amellyel fel kell hagyni, mihelyt országuk is tagja lesz az Európai Uniónak. Egyszóval már ez az első visszavonulás sem mondható rendezettnek: a katonák öklüket rázva vonultak vissza, de anél-

kül, hogy előre megépített, új védővonalakra számíthattak volna.

Pedig nem kellett volna prófétai képesség ahhoz, hogy előre lássák az új offenzívákat. Nemcsak az Európai Unió országai nem szeretik, ha egy másik ország nemzetiségi alapon különbséget tesz az állampolgáraik között. Nem szeretik ezt a boldogult Osztrák–Magyar Monarchia utódállamai sem. Különösképpen azok nem szeretik ezt, akik tartanak Magyarországot területnövelő ambícióitól. Aggályait nem oszlatja el Nagy-Magyarország birodalmi jelképének, a koronának a szakadatlan, tüntető csóválása, sem a miniszterelnöknek az a kijelentése, miszerint a státustörvény lépcsőfok a 14 milliós magyar politikai nemzet megeremlése felé. Azt sem szeretik, ha az államuk hivatalos nyelvén beszélő többség nem részesül olyan kedvezményekben, amelyekből egy kisebbség részesül. Még kevésbé szeretik, ha egy országhatárainkon kívül működő parlament olyan törvényeket hoz, amelyek az ő állampolgáraik meghatározott csoportjának jogi állását befolyásolják. De nemcsak nem szeretik mindezt, hanem ellenlépéseket is tehetnek. Ha például borsos adót vetnek ki mindenkire, aki él a kedvezménytörvény adta lehetőségekkel, akkor senki sem fog ezekkel a lehetőségekkel élni. Ez esetben a kormány elmondhatja, hogy a második világháború után 57 évvel sikerült kialakítania határai körül egy vele ellenséges kisantantot, mégpedig anélkül, hogy ebből akár csak egyetlen magyarnak bármi haszna lehetne.

A Nastase–Orbán egyezményre azért

kerülhetett sor, mert a románok felismerték, hogy a magyar kormány mindenképpen életbe akarja léptetni a státustörvényt, még a választások előtt. Ezért aztán szinte bármilyen nemzeti érdeket feláldoznak a Szent Presztízs oltárán. A visszavonulás ebben az egyezményben a pánikos menekülés formáját választotta. Jól látható ez abból a módból, ahogyan utólag hivatalból védelmezik és igazolják.

Például azt állítják, hogy ha a román (és később majd a szlovák, ukrán, jugoszláv) munkavállalók előtt megnyílik a magyar munkaerőpiac, az nem növeli idehaza a munkanélküliséget, mert szigorú kvóták szabályozzák, hogy hány munkavállaló engedhető be külföldről. Csakhogy, ha a kvóták változatlanok maradnak, akkor mire számíthatnak a külföldről érkező munkavállalók közül a magyar nemzetiségűek? A kedvezménytörvény eredményeképpen kevesebb magyar jut munkához, mint korábban, mert a törvényben engedélyezett állás mennyiséget meg kell osztaniuk a nem magyar nemzetiségűekkel. Kósa Lajos Fidesz-alelnök érve, miszerint az egyezmény következtében megnehezedik a feketemunka, helytálló lehet, de azért megjegyzendő, hogy ez a fejlemény is elsősorban a magyarokat sújtja majd a külföldiek közül.

Vagy: gyakran olvashatjuk, főként célzások és utalások formájában, hogy az Orbán–Nastase egyezmény végrehajtási utasítása gondoskodik majd arról, hogy a romániai román munkavállalók tömegei

mégse jussanak olyan könnyen munkához Magyarországon, mint a romániai magyar munkavállalók. Az efféle derűlátó prognózisokra kedvetlenül reagálok, mert azt feltételezik, hogy a román kormány – mely szintén presztízskérdéssé avatta a magyar státustörvényt – agyalágyultak gyülekezete.

Azt is állítják az egyezmény védelmezői, hogy a külföldről érkező munkavállalók nem terhelik meg a betegkasszákat. Mikola István miniszter kifejtette, hogy az előzetes orvosi vizsgálatok szűrőmunkájának eredményeképpen makkegészséges külföldi vasgyúrók érkeznek hazánkba, akik nem lecsapolják, hanem feltöltik majd a hazai betegbiztosítás pénztárait. A kedvezménytörvényre tehát országunk nemcsak nem fizet rá, hanem még keres is rajta. Nem segíteni akar a külföldről érkező munkásokon, köztük a magyar nemzetiségűeken, hanem arra törekszik, hogy megkopassa őket – az ő pénzükkal akarja Mikola miniszter, a kormány ügyeletes tréfamestere az egészségügy megfeneklett tutaját kirángatni a kátyúból.

Nagy utat tett meg ez a kis cikk Clausewitztól Mikoláig. A klasszikus hadtudomány szerint, ha megalapozatlan egy támadás, akkor egykettőre iszkolni kell, vissza, az eredeti állásokba, hogy ezek biztonságában új tervet lehessen készíteni. Különbön a korábbi támadókat semmi sem védi. Nézzünk csak körül: nyílt terepen állnak, minden fedezék nélkül a visszavonulás pancserei, és leshe-tik, hogy északról, keletről vagy délről jön-e a következő visszaverhetetlen támadás.